

Fancsal Zsolt

AMIKOR
CSAK A HOLLÓK
TÁPLÁLNAK

© Koinónia, 2015

© Fancsal Zsolt, 2015

Proiect co-finanțat de
Administrația Fondului Cultural Național.

A Koinónia Könyvkiadó tagja az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének, a Magyar Gyerekkönyvkiadók Egyesülésének és a Romániai Magyar Könyves Céhnek.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FANCSAL, ZSOLT

Amikor csak a hollók táplálnak / Fancsal Zsolt. -
Cluj-Napoca : Koinónia, 2015

ISBN 978-973-165-115-6

821.511.141-312.6

„És szóla Thesbites Illés, a Gileád lakói közül, Akhábnak: Él az Úr, az Izráel Istene, aki előtt állok, hogy ez esztendőkbem sem harmat, sem eső nem léssen; hanem csak az én beszédem szerint.

És lőn az Úrnak beszéde ő hozzá, mondván: Menj el innét, és menj napkelet felé, és rejtezzél el a Kérith patakja mellett, mely a Jordán felé folyik. És a patakból lesz néked italod; a hollóknak pedig megparancsoltam, hogy tápláljanak téged ott. Elméne azért, és az Úrnak beszéde szerint cselekedék; és elméne és leüle a Kérith patakja mellett, amely a Jordán felé folyik. És a hollók hoztak néki kenyeret és húst reggel és este, és a patakból ivott.”

1Kir 17,1-6

*„De én mindenkor veled vagyok,
te fogod az én jobb kezemet.”*

Zsolt 73,23

„Engem ne emeljen a magasba senki, ha nem tud addig tartani, míg tényleg megnöveök. Guggoljon ide mellém, ki nem csak hallani, de érteni akar, hogy közel legyen a szívdobogásunk.”

Birtalan Ferenc

Előszó

„... amikor erőtelen vagyok, akkor vagyok erős.” (2Kor 12,10) Pál apostol, a Korinthusbeliekhez írott levelének ezt az üzenetét a személyes megtapasztalás és átélés révén hirdetheti, mint aki tudja, mi a legnagyobb veszteség, tudja, milyen a legmélyebben sújtó bánat, megismerte a testi szenvedésnél is kínzóbb lelki fájdalmat. A lélek gyötrelmének azt a fokozatát, amelybe már a test is beleroppanhat.

Aki e könyvben foglalt vallomást elbeszéli, a megpróbáltak hitelességével szól hitről, a szenvedő ember hitért való küzdelméről, a hitben való megerősödésről. Aki találkozott már a sors mérhetetlen nagy csapásaival, csak az tudhatja, hogy a Pál apostoltól vett idézet nem egyszerűen paradox állítás, hanem a legigazabb igazságok közül való igazság. „Tövis adatott” annak, aki e lapokon vall a tragédiáról, amelyet a négynapos gyermekét elvesztő fiatal házaspár férfitagjaként élt át. Tövis adatott néki, de nem a testet, hanem a lelket emésztő tövis. A kifosztottság, amelyben része van az elbeszélőnek, nagyobb, mint általában a teljes reménytelenségben szenvedő emberé. Nagyobb, mert a vallomástevő lelkész. Azzal az elhivatottsággal élte a tragédia előtti életét, s éli a tragédia utánit is, hogy vigasztalja a vigasztalanokat, reményt köz-

vetítsen a reményteleneknek, Isten igéjét hirdesse gyülekezetének.

A könyv végigvezeti olvasóját azon az időben csupán négy-öt napra terjedő, de a lélek belső terében annál hosszabbnak tetsző úton, amely a rossz sejtelmekkel vegyes várakozástól a reménykedésen, a teljes reményvesztésen, a lelki kiüresedés képtelen magányán át visszavezet a Teremtőhöz, a hitben való megerősödéshez, az újra megtalált reményhez. A hitében megmaradónak a hite ily módon megszenvedett hit. Az Úr kegyelméből való.

Dobozi Eszter

Üzenetek

Éjszaka volt. És az, akit mellém rendelt az Úr, míg én mélyen átadtam magam a pihenésnek, gyászos üzenetet kapott. Csupán karnyújtásnyira egy gyermek fekszik előtte. Arca kerek, kissé szőkés haja hozzálapul puha fejbőréhez, két keze ökölbe szorítva simul testéhez, lábai békésen pihennek a pamlogon. Egy fiú. Egy fiú, aki a miénk, akire várunk, akit szeretni akarunk, aki testünkben való test. Mégis furcsa érzés lesz úrrá az álmodón, valami, ami zaklatottá teszi, ami megdermeszti, és sikoltana, hogy nem, nem, nem lehet... Megérintené, hogy karjának melege eggyé olvadjon gyermeke testének melegével, de nem lehet. Miért e fájó érzés? Csak egy karnyújtásnyira fekszik az, akit szeret, és mégis mintha áttetsző üvegfal hűvösségébe csapódna az anyai vágy. Ő az üvegfalon túl, az anya az üvegfalon innen. Aztán csend, csak az anyát hallani: a gyermek halott...

Felébred. Halkan suttogva, vállamra borulva csak annyit mond: *Fiunk születik*. Arcára kiül a mosoly, hogy ne sejtsem álma üzenetét, s míg bennem feléled az öröm, a leendő anya szíve mélyére ássa kínjait.

Mily fájdalom hallgatni és elhallgatni a sebek tátogását csak azért, hogy a társ örüljön, mily fáj-

dalom befelé némán sírni, és kifelé örülni csak azért, hogy a társat ne fosszuk meg az örömtől, milyen nehéz némán keseregni és hallgatni a hangos, felhőtlen nevetést, derúsnek lenni akkor, amikor éles tör járja át az anyai szívet.

Csak egy álom. És mégis mennyi minden át-szivárog belőle az életünkbe. Tép és marcangol, és félünk kimondani a kimondhatatlant. Beleremeg a létünk, és elúzzuk magunktól azt, ami gyászos jóslatként körülleg bennünket. Hallgatásra ítéljük magunkat, hogy meg ne törje jövőnk csillogását a jövődóbe való merengés. Nem mondjuk ki, hogy félünk. Mert attól félünk, hogy a szó erejével az álom valósággá lesz. Félünk, nehogy mi legyünk azok, akik azáltal, hogy szavakba öntjük az álom homályát, saját hátunkon hurcoljuk be a batyujában rejlő zord feketeséget önnön életünkbe.

Minden álom egy üzenet.

De ki üzen? Talán a sors? Az „élet”? A csillagok? Fanyar mosollyal tekintek ezekre az emberek által alkotott nagy szavakra. Ennyire vak nem lehet az ember! Sors, „élet”, csillagok... Mily nevetéses, balga tréfát űznek egymással az emberek. Ahogy kitoloncolom magamból a „nagy emberi igazságok” által gerjesztett dühöt, kezdem látni és még jobban hinni, hogy álmainkat hatalmas kezek írják és nyújtják át nekünk.

Milyen sokszor zúznánk szét öklünkkel azt az ajtót, amelyen túl Isten akaratának titka rejlik,

hogy rábírnjuk, úgy üzenjen nekünk és azt, ahogy és amit mi szeretnénk. A mi Mennyei Atyánk pedig szelíden zárja tenyerébe ezeket a dühös kezeket és súgja fülünkbe: *„Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útaitok az én útaim.”* (Ézs 55,8)

Isten megszólít minket. Milyen váratlanul helyezte bele életünkbe azon az éjszakán fekete viaszos pecsétetes levelét. És aki kapta, remegő kézzel ugyan, de felbontja, mert nem tehet mást, nem küldheti vissza, nem dobhatja el.

„Azt álmodtam, fiunk születik” – mondja félig visszafajtott örömmel, nehogy csak hiú ábránd legyen. *„Adja az Úr”* – válaszolom.

De miért e félöröm? Kerestem magamban a választ, míg arcomba sütött a valóság: ez a lélek és az ész harca. Szívem tombolt az örömtől és a vágy beteljesülésétől, de a ráció hűvösen intett vissza a földre: *ez csak egy álom*. De én hittem és reméltem és bíztam, és fogamat összeszorítva parancsoltam az észnek, hogy ne döfje belém a bizalmatlanság fullánkját – a léleknek pedig engedtem, hogy vágyaim lekössék minden percét.

Boldog voltam. Pedig még semmit nem tudunk. Boldog voltam egy álomtól, amely olyan messzinek és megfoghatatlannak tűnt. Mennyire széppé teszi életünket az öröm, hogy sugárzik az arc, ahogy a fényes tekintet megkoronázza a szívet. Milyen sokszor keressük életünk örömeit, és amikor megadja nekünk az Úr, mennyi félelem és aggodás vesz körül, hogy jaj, vissza ne vegye.

Aztán két nap telik el azon kínos álom után, mely feléneked vagyok részese csak, és amely az anyai szív alatt egy új életnek jelzi jöttét. Azét, akiről álmodunk, akire vágyunk, aki megtölti szívünket a maga létével, aki célt és értelmet ad mindennapjainknak. Zsigereimbe befészkel magát az izgalom: mintha a fagyos novemberben rügyezni kezdenének a fák, mintha nem akarna többé port fújni a szemünkbe a szél, mert valami történt, Isten végigsimított gondoskodó kezével életünkön.

Az álom valóra válik – cseng a fülemben egy édes hang, s a családtagok álmok özönét zúdítják ránk. Mindenki fiút lát, mindenki szépnek látja, élet-erősnek és mosolygósnak. Most már tudom, így visszatekintve, hogy csak az anyai álom látomása nem hazudik.

De most az ég felhőtlen. Semmi nem zavarja örömeimet. Hálát adok Istenemnek: semmit nem sejtek abból a fájdalomból, amelyet Atyám tartogat nekem. Nehezen ocsúdom fel a boldogság hatalmából. Érzem, szétfeszíti egész bensőmet, és mindegyre visszahallom saját szavaimat: *Az álom valóra válik*. És miközben az én lelkem örömtől repes, az anyai szívbe mérget csepegtet a kimondatlan.

Bármennyire sajog az üzenet az édesanyában, mégis Isten kiváltképpen való útját jelzi, hogy még a fájdalmas keserűséget is csak neki suttozja el. Nem is csodálkozom ezen, hiszen egy anya Istennel való kapcsolata más, olyan bensőséges, olyan szent, és Isten ezt tudja. Mennyi imádságot mor-

molnak el az édesanyák, míg a méhükbe rejtett ajándék napvilágot lát, mennyi könnyörgés suhan át az éjszakákon, és hány meg hány fohász zörget a menny kapuján, míg, ahogy mondani szokták, megürül a méh és megtelik a kar. És Isten ezt látja, Isten ezt hallja.

Ismerős történet sejlik fel a régmúlt időkből. Eddig nem értettem, miért kellett Istennek Simeon által megüzennie Máriának a fájdalmakat, hogy miért kellett kegyetlenül belekiáltania Mária lelkébe: *„a te lelkedet is áthathatja az éles tőr; hogy sok szív gondolatai nyilvánvalókká legyenek”* (Lk 2,35). Most már értem: nem kegyetlenség ez, hanem féltő, előrelátó szeretet.

Az utat, mely a cél felé vezet, akkor is végig kell járnod, ha tudod, hogy a lábadat véresre sebzik a kavicsok, akkor is, ha töviskoszorúkat fonnak neked, ha a sötét völgyekben köd borul rád. A cél számodra ismeretlen, csak Isten fejtheti meg annak titkát. Az út homályos, mégsem úgy lépsz, mint aki a semmibe tapos, hanem úgy, mint aki tudja, hogy minden lépése alá Isten odatartja a tenyerét.